

ИВ. КАРАНОВСКИ: МОЯТА ПОЧИВКА.

Стихове. Второ издание. София, 1923.

Преди дванадесет години в Ямбол Ив. Карановски събра своите стихотворения, които печаташе до тогава из списанията „Ново общество“, „Из нов път“, „Съвременна мисъл“, и „Съвременник“ и заедно с напечатаната книга стихове: „Горски цветя“ — „кжсани и брани от горската самотност, без примеси на цветове от градината на модерната душа,“ издаде в един по-обемист сборник, под едно общо заглавие „Моята почивка“.

Във второто издание на „Моята почивка“, която автора ни предлага сега, са избрани в малка сиретната книжка, около четиредесет кжси негови стихотворения, „сжджржащи по преимущество модерни теми и настроения, които отбелезват една решителна, твжрда и самостоятелна стжпка кжм нова поезия“.

„Замисляни по-големата част в градината „Мон герс“ в Женева, пред дивната алпийска гледка на езерото, и писани по това време, стиховете носят и нейното име: „Моята почивка“.

И наистина тия малки песни с каква непренуденост и и нежост са писани, с каква сжрдечност, искреност! Те са отломки, които завладяват сжс своята задушевност и тиха скржб. В тях няма нито голямата виртоузност и изящност на Лилиева, нито бурното темпо при Яворова, или стоманеното изваяние у един Пенчо Славейков.

Но, безспорно, в тех личи красота и дарование на една талантлива ржка, която познава сжзвучието на стиха; доловила е хармонията на тайнствените божествени звуци, за да ни ги предаде с една поетична откровеност в дивно минйорни мелодии, които звучат така близко и хубаво и вътнуват душата.

Защото ритжма на тия кжси звучни песни е сжрдечния пулс, който има у себе си поета. Те — рожбите, са негова плжт и кржв, делени кжс по сжс през неговия световен път, които така избрани, напомнят малки джхави теменуги, грижливо приютени в страниците на една малке тетрадка, като един реджк топжл спомен.

И, за ония, които са загубили нещо мило, скжпо и незабравимо в света, за ония, студено и жестоко, които е от-